

őrült, mocskos, aljas világ ez,
ez a farizeus Európa!

Kenyér s jog helyett a szegényt
csitítja karddal, üres éggel
és cinkos lelkiismeretét
avatag és modern mesékkal;

száz év, de már kétezer óta
hány szent vágy halt meg gaz szívében!
Hazám, keresztény Európa,
mi lesz, ha bukására döbben,

mi lesz, ha újra földre száll
a Megcsúfolt és Megfeszített,
s mert jósága, hite, imája
egyszer már mindent elveszített:

mi lesz, ha megjő pokoli
lángszórókkal, gépfegyverekkel,
vassisakos, pestishozó,

bosszúálló

reggel?

Mi lesz,
Krisztus
új
teremt a
ha
elhullanak
banditák
lesz több
kard, se

angyalse-

ha megjő
és
országot
földön,

a
s nem
harc, se
börtön,

ha égi szerelmét a földi
szükséghez szabja ama Bárány
s újra megvált – óh, nem a jók,
de a gonoszok vére árán:

hazám, boldogtalan Európa,
ha túléled a harcok végét,
elbírod-e még te az Istent,
a Szeretetet és a Békét?

HABOS LÁSZLÓ

GONDOLAT-MORZSÁK...

csobbanás

megfogtak és vízbe dobtak
ó Uram miért mondtad
hogy jobb lenne annak...

oly nagyot csobbantam

ahogyan

meghalni ha kell
csak úgy ahogyan illik
ahogyan az Isten halna
énértem is mindig

hinni akarom

hogy az elszórt mag
majd szárba szökken
s hogy a tékozlók
végül mind hazajönnek

a Golgotára

csak azért
mert te jobban hiszel bennem
mint én önmagamban
mögötted lépkedek

mielőtt

mégis
mielőtt bezárul az ajtó
észrevétlenül
valahogyan mindenki bejut

elveszve

mennyire félek
hogy rám találnak
az engem keresők
s elveszett leszek

szótlan

cserepes számra
száradtak a szavak
nézlek s hagyom
hogymorba hulljanak

szóltál

leoltott villany
begombolt halál
már tudom
hogymiről szóltál

elrejtőzve

nehéz ködbe léptem
rámgly nem találjak
sem ellenségeim
sem elvakító vágyak

hinni

szeretnék hinni
akárhitetlenül is mint Ady
minden tartozásom
neked Uram visszaadni

pedig

mennyi mindent aggatunk magunkra
csillogót drága díszest
hogymeltakarjuk anygali szépségünk
pedigmata tánc végén úgyis mindent levetünk

BARCZA BARNA

PERLEKEDÉS...

Csak a költőknek szabad megmutatni önmagukat, mindenki másnál ez lelki exhibicionizmusnak minősül? Az Istent kereső ember csak szép, jámbor és szent dolgokat mondhat? Inkább retusáljon, absztraháljon, csak ne legyen szubjektíven magamutogató? De mikor a valóság annyira egyedi!

Annyira, hogy absztrahálni is csak az egyedből kiindulva lehet... Azt mondják, nem illik letisztázatlan, forrongó gondolatokat mások elé tárni. Az irodalom felállítja a jó ízlés sorompóit, melyet átlépni szóban és írásban nem szabad. Így most bocsánatot kell kérnem az Olvasótól. Azért csak tőle, mert Istenről úgyis tudom, hogy megbocsát.

Uram, midőn a világot megteremtetted, nem gondoltál arra, hogy épp ezek a teremtmények fognak beárnyékolni, elrejtteni Téged? Nem oda torkollik az ember minden gyakorlati Isten-problémája, hogy a teremtmények odaállnak Isten és ő közé, és elrejtik az Istent? Gyakorlatban nem azért hitetlenek az emberek, mert annyi minden van, ami leköti kíváncsi figyelmüket és annyira megrészegeznek a látszatoktól, hogy már nem is gondolnak arra, hogy a dolgok mögé kémleljenek? Sőt a dolgoknak ez a felkínálkozása, ez az önmaguk kellelése, betolakodása tudatunkba, nem a benső ima legnagyobb akadálya? Talán Newman írja valahol, hogy a kárhozottak itt a földön a teremtmények "viga-sza" folytán felejtani tudják nagy ürességüket, Isten nélküli életüket. De a kárhozat számukra az lesz, ha megszűnnek létezni ezek a "figyelemelterelő" dolgok, és ott állnak "vis-à-vis du rien", szemben a semmivel, és csak sejtik, hogy mi az a Minden, amit elveszítettek. Istent nem kaphatják meg, mert sohasem keresték, de amit kerestek, az megszűnt létezni számukra. Így kíméletlen kendőzetlenséggel kénytelenek arra gondolni, hogy elvesztették az egyetlen Létezőt a látszat-létezők miatt. De Uram, ezeket a "látszat-létezőket" - melyek létüket csak Tőled kapták, ezeket Te teremtetted. Bocsáss meg, de csapdának szántad ezeket? Kívánatoságukat oly közel raktad hozzánk, Te pedig oly ügyesen bújsz el ezek spanyolfala mögött. Miért? Miért nem szabad Téged a magad szépségében látnunk?

Miért mondod, hogy megszűnne választási szabadságunk, ha egyszer szemtől-szembe látnánk Téged? Hát baj az, ha a szabadságot csak a jóra használjuk? A benső imának is akadályai ezek. Alig kezdek tudatosan Rád gondolni, alig próbálkozom a bizalmas kettes meghittségével, máris ezernyi dolog tolaakszik közénk. Miért játszod ki magad ellen a teremtményeket? És miért teszed ki ilyen mértéktelen erőpróbának gyengeségemet? Hiszen a benső ima nemcsak a mennyei boldogság előlege, hanem hazatalálni akarásunk bizonyítéka is. Ha a varázsos elrendezett anyag vonzása ellenére is Téged kereslek, miért nehezíted meg ennyire a Rád találást? Ha "anyagcsapdáid" nem tudtak egyértelműen a maguk számára megragadni, akkor miért nem segítesz? Miért nézed az anyag függőnye mögé rejtőzve csapdáidban vergődésemet? Nem elég bizonyítéka szeretetemenek, hogy vergődöm? Mi többet várhatsz még tőlem, akit szintén anyagba ágyazottnak teremtettél? Nem veszed észre, hogy századik egyensúlyvesztésem után százegyedszer is Feléd nyújtózkodom? Ha legalább ilyenkor megmutatnád arcodat és meglegednél szabadságosdít játékkal! Hisz annyit már láthatsz szabadságküzdelmeimből, hogy sohasem akarok megmaradni az anyag ölelő karjai között, de ahhoz keveset adtál, hogy valaha is kiláboljak ezen ölelő karokból. A feszültség bennem, a szétszakítottság is, miattad van, Uram. Miért